

Kokanje

HANNAH VAN BINSBERGEN

Kokanje

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

Eerste druk, juni 2022

© Hannah van Binsbergen

Omslagontwerp Roald Triebels

Omslagfoto Sanja Marušić

Typografie binnenwerk Michiel Niesen

Productiebegeleiding Tim Beijer

Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 932 5676 7

NUR 306

www.uitgeverijpluim.nl

Voor E.R.

What is the use of a violent kind of delightfulness if there is no pleasure in not getting tired of it.

– Gertrude Stein

Het alfabet is immers van iedereen.

– Michael Tedja

Inhoud

Heuvels 11

De waarheid in Luilekkerland

Feiten over het paradijs 15

Histories Kokanje 16

Vijanden 17

Dolen 18

Gang

Pinkstergedichten 31

De Stort 32

Goed begin 33

Gang 37

De ochtend is de nacht van de ziel 40

zeven tekenen

Aren lezen 52

Een ronde wind belaagt de huizen 55

Zwerfkippenlied 56

Puces savantes 58

Het portret 61

Verdediging van de herfst ten opzichte van de lente 63

De waarheid in Luilekkerland

We vierden de omgekeerde wereld 67

Lachen 68

Otium 69

Nalezingen 70

Heuvels

Des hemels niet, geen fouten en geen plan.
Het is de natuur, geworden, mistig we
dat zonder maat de trom slaat
Venus' hete monsters kundig geschapen
maar haastig verlaten.

Alle vinden moet gebeuren in een ondermaans gestruikeld
terwijl kamers vol verloren geld ons wachten
achter de blauwe deur
onder het tollende struikgewas.

DE WAARHEID IN LUILEKKERLAND

Feiten over het paradijs

het is omheind.

de weg erheen bespookt door taken.

de dis voorbij, maar ver van veilig:

de tover bijt je in de hielen

iets kleins springt op en neemt zijn ware vorm aan

toorn, gedonder

vroeg of laat vindt de douane je.

alleen de leegste zielen waaien op naar de onsterfelijkheid

jij en ik, Vicinus, en de rest van de heffe

komen er niet in.

Histories Kokanje

Ik vertrek, hoewel ik niet wijs ben: op mijn eigen stomme manier ben ik tweehonderdzeventig jaar geworden. O vreugde in het rijk der levenden te wonen en te eten zolang de lepel in de brijpot staat.

Vermaarde zuipschuiten: dit is mijn geschiedenis. Ik vertrek in de wijnmaand met mijn vrolijke vrienden, stegenjongens al, vangen de geest van het gaan die in de gang woont, de wegen teisterend, een wellevende plaag, een feest op poten.

Verlammend, deze droom, maar mooi:
's nachts schijnen zeven manen, de getrouwen blootshoofds observeren terwijl de dichter slaapt tot de volgende wacht.

Hoe zal het ons vergaan in het volgende hoofdstuk? Ach, ik weet het maar ik houd mijn mond, gebruik hem om te drinken. De kaart ligt thuis, de lamp vergeten maar er ligt een briefje op de bodem van de pot: het land onder de waterput:

Kokanje.

Vijanden

Het was niet leuk, toch denken we er vaak aan. Door het geploeter schieten ogenblikken, een onberedeneerde pret, een pijnscheut in vermoeid geschater die onthouden wordt terwijl de moeite in het vat blijft, zelden zulk lekker brood gegeten.

Een enkeling liet zich omkopen. Koud, versta je. Een kleine vijand met de glamour van een reiger. Steek je spade in de aardige grond, je weet niet wat je opgraaft, een boek, een zak, en onderwijl de schraalheid zelve komt de kostbaas om zijn bloed en buig je dorre rug over je schatkist vol met slangen.

Kunnen we helpen? Nee? Vaarwel. De man schudt een tak en hij is weg. Het zou goed moeten zijn en genoeg om aan dit meer te wonen en elke dag te werken aan het grote gedicht dat wandelen heet.

Dolen

De rotgang der geschiedenis begon
met bouw. Arm land, wat dacht je
dat ze murw en nietig in het bivak zouden blijven
elke dood een schok en honger dagelijks
soms dodelijk? Breek af dit doolhof
zeiden zij en maak een kavel

zo begon ons dolen. Helderte verscheen.
De kleinste streep schoot naar de verte
een zang vloog dertig eeuwen later uit het stof
om ons de oren af te zagen, hier en nu
waar wij allang een eigen lering trokken.
Ons alfabet, ons plaagtuig. Een borgpen voor
een schommelend visioen zolang de pot nog papt

maar het drijft, ons narrenschip
drijft het dan niet? Vallend lopen recht
de armen in van de vermoedheid, ja we
haptten stof, ja eigen domme schuld, en alles
wat te vuur staat brandt. Laat los de boze
honden langs de lijnen van de tekst
terug tot de afkomst, waar de vrede ook niet woont
en laten – vrienden – laten we een nieuwe bouw beginnen